

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Obec Zlončice**, se sídlem Zlončice 40, Zlončice, zast. Mgr. Luděk Šikolou, advokátem se sídlem Mezibranská 579/7, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) AERO Vodochody AEROSPACE a. s., se sídlem U Letiště 374, Odolena Voda – Dolínek, zastoupena Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem se sídlem Bílkova 132/4, Praha 1 a II) Česká telekomunikační infrastruktura a. s., se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2018, č. j. 48 A 100/2017 – 92,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) **se zastavuje.**
- II. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Luděka Šikoly na nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného celkem 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.
- V. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný a osoba zúčastněná na řízení I) domáhají zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. 062894/2017/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Klecany ze dne 25. 1. 2017, č. j. 757/2017, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný

napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klecany, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 25. 1. 2017, č. j. 757/2017. Stavební úřad svým rozhodnutím na žádost osoby zúčastněné na řízení I), (dále též „stavebník“) rozhodl o umístění stavby „*Retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“ na pozemky p. č. 465/1 a p. č. 465/2 v katastrálním území Zlončice, p. č. 39/25, p. č. 39/41 a p. č. 39/42 v katastrálním území Máslovice a p. č. 223/7, p. č. 223/11, p. č. 223/12, p. č. 223/13, p. č. 223/14, p. č. 223/15 a p. č. 223/22 v katastrálním území Vodochody u Prahy.

[2] Žalobkyně byla jakožto obec, na jejímž území má být stavební záměr uskutečněn, účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 264/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Na území žalobkyně se nachází kanalizační sběrač, jehož prostřednictvím jsou odváděny odpadní vody z areálu Letiště Vodochody. Vzhledem k nedostačující kapacitě kanalizačního sběrače na něm vznikají havarijní stavy a dochází tak k podmáčení a znečištění pozemků žalobkyně; kanalizační sběrač prochází infiltračním pásmem vodních zdrojů a přírodním parkem Dolní Povltaví. Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odbor životního prostředí (dále také „vodoprávní úřad“) uložil stavebníku jakožto vlastníku kanalizace rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016 přijmout nápravné opatření spočívající v „*realizaci stavby retenční kanalizace s řízeným regulovaným odtokem zajišťujícím, že celkový odtok veškerých vod ze stávající části areálu závodu, spadajícího do povodí Vltavy, nepřekročí kapacitní průtok kanalizace zaústěné do Vltavy*“. Přestože žalobkyně v průběhu územního řízení upozorňovala na nedostatky stavebního záměru (viz níže), vydal stavební úřad sporné územní rozhodnutí.

[3] V žalobě proti napadenému správnímu rozhodnutí žalobkyně (shodně jako ve správním řízení) poukazovala na to, že parametry umísťované stavby neumožňují dosáhnout sledovaný cíl stavby, kterým je zajištění toho, aby nedocházelo k přetížení kanalizačního sběrače. Návrh retenční kanalizace je poddimenzovaný a počítá s nepřiměřeně nízkou intenzitou návrhové srážky ($N = 10$ let). Tyto námitky žalobkyně vznášela již během územního řízení a dokládala je odborným vyjádřením Ing. E. a Ing. J. ze dne 9. 1. 2017, které označila za nedílnou součást námitek. Ani stavební úřad, ani žalovaný se předkládaným odborným vyjádřením nezabývali; odpovědnosti za přezkoumatelnost a zákonnost svého rozhodnutí se stavební úřad nemohl zprostit ani poukazem na odpovědnost projektanta dle § 159 stavebního zákona. Žalobkyně rozporovala i závěr žalovaného, že stavební úřad nemohl v řízení o žádosti stavebníka posuzovat parametry předloženého záměru; naopak musel postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dbát na to, aby šetřil oprávněné zájmy dotčených osob a aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovanému dále žalobkyně vytkla to, že záměrně přehlédl další podklady, které mu v odvolacím řízení předložila, konkrétně šlo o odborné vyjádření znalce ze dne 1. 6. 2017.

[4] Další výtky žalobkyně vznesla vůči závaznému stanovisku vodoprávního úřadu ze dne 4. 11. 2016, které podle ní vůbec neřeší parametry záměru a přenáší jejich posouzení do řízení o povolení stavby. Dle žalobkyně již v územním řízení bylo třeba posuzovat soulad záměru s veřejnou infrastrukturou a s požadavky zvláštních předpisů. Vodoprávní úřad se

pokračování

však kapacitě záměru a návrhové intenzitě deště vůbec nevěnoval, přestože k tomu byl kompetentní; v územním řízení argumentovala také technickou normou ČSN 75 6101 s názvem *Stokové sítě a kanalizační přípojky*, která předpokládá, že periodicitu návrhového deště má stanovit vodoprávní úřad. Stavební úřad však na tuto výtku reagoval pouze tím, že vodoprávní úřad je vázán zákony, a nikoli ČSN normou. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí, který závazné stanovisko přezkoumával, pak z ČSN normy dovodil, že doporučená četnost návrhového deště je 5 let a že desetiletou periodicitu deště stanovil vodoprávní úřad ve vyjádření ze dne 17. 3. 2014.

[5] Žalobkyně v žalobě upozornila také na to, že se k stavebnímu záměru v územním řízení nevyjadřoval Městský úřad Kralupy nad Vltavou jakožto jeden z dotčených vodoprávních úřadů.

[6] Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. 062894/2017/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Klecany ze dne 25. 1. 2017, č. j. 757/2017, zrušil, neboť naznal, že k vážným vadám řízení došlo již na úrovni řízení před stavebním úřadem.

[7] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku stran namítané nezákonnosti závazného stanoviska jakožto podkladového rozhodnutí, konstatoval, že v projednávané věci se jedná o závazné stanovisko vydané v intencích § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodách“); současně se jedná o závazné stanovisko dotčeného orgánu chránícího veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů vydané pro rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Toto závazné stanovisko je závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu, a tedy se nejedná o samostatné správní rozhodnutí, nýbrž o podkladový úkon, který je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu a který není samostatně soudně přezkoumatelný (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, publikovaný pod č. 2434/2011 Sb. NSS). Připomněl, že je-li proti rozhodnutí stavebního úřadu podáno odvolání, v jehož rámci je napadána zákonnost závazného stanoviska, musí správní orgán rozhodující o odvolání postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od nadřízeného dotčeného orgánu, jinak by se odvolací orgán dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63).

[8] Dále konstatoval, že zákon vodoprávnímu úřadu neukládá povinnost zabývat se v závazném stanovisku konkrétními parametry stavby, napojením na infrastrukturu či posuzovat soulad záměru s požadavky stanovenými jinými zákony než vodním zákonem; úkolem vodoprávního úřadu je dle § 104 odst. 9 věty třetí vodního zákona posoudit v závazném stanovisku „možnost zhoršení či nemožnost dosažení dobrého stavu nebo dobrého ekologického potenciálu záměrem dotčeného útvaru povrchové nebo podzemní vody“. V tomto ohledu soud souhlasil s žalobkyní, že závazné stanovisko ze dne 4. 11. 2016 neobsahuje vůbec žádnou úvahu, z níž by bylo alespoň v obecné rovině vysledovatelné, jak vodoprávní úřad o vlivu záměru na stav povrchových či podzemních vod (tedy o otázce, kterou má v závazném stanovisku řešit) smýšlel. Tento nedostatek nicméně napravil nadřízený dotčený orgán, tj. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního

prostředí a zemědělství, z jehož závazného stanoviska ze dne 3. 5. 2017 je patrné, že stavbu retenční kanalizace obecně považoval za přínosnou pro dotčené území, neboť s ní má být spojeno vyřešení nevyhovujícího stavu současné kanalizace a s tím související přetížení kanalizačního přivaděče.

[9] Dle krajského soudu však nelze aprobovat způsob, jakým dotčený odbor žalovaného (tj. odbor životního prostředí a zemědělství) reagoval ve svém závazném stanovisku na žalobkyní namítané nedodržení doporučení ČSN normy 75 6101, podle jejíhož bodu 5.3.4.12 má periodicitu návrhového deště určit příslušný, zpravidla vodoprávní úřad. Dotčený odbor žalovaného totiž vyšel z toho, že vodoprávní úřad stanovil na základě žádosti stavebníka dopisem ze dne 17. 3. 2014, č. j. 100/12625/2014, *„navrhnout stavby v tomto území na intenzitu deště k 10-leté srážkové řadě na základě dat ČHMÚ“*. Toto tvrzení však dle krajského soudu nemá v citovaném dopise oporu. Z dopisu je jednak zřejmé, že žádost o stanovení návrhové intenzity deště nepodal stavebník, nýbrž společnost Letiště Vodochody a. s., a jednak v něm nebyla stanovena návrhová intenzita deště obecně pro stavby umísťované v dotčeném území, nýbrž pouze pro stavební záměr odvodnění území Letiště Vodochody. Třebaže dle krajského soudu může být pravdou, že návrhová intenzita deště pro stavbu retenční kanalizace umísťované v blízkosti stavby odvodnění letiště nebude vyšší než ta, jež byla stanovena pro stavbu odvodnění, soud není pro nedostatek odborné erudice v tomto směru oprávněn vést spekulativní úvahy a nahrazovat jimi nedostatečné či chybějící posouzení dotčených orgánů. Za podstatné však vzal, že návrhová intenzita pro stavbu odvodnění byla stanovena již v březnu 2014, tj. více než dva a půl roku přede dnem podání žádosti o umístění stavby retenční kanalizace; údaje, z nichž vodoprávní úřad v roce 2014 vycházel, tak již mohly být v roce 2016, resp. v roce 2017 neaktuální, zejména je-li obecně známo, že se v posledních letech četnost extrémních klimatických jevů citelně zvyšuje, což přirozeně musí mít dopad i na statistické údaje o pravděpodobnosti extrémních srážek v daném území. Krajský soud proto ze shora uvedených důvodů konstatoval nezákonnost závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 058879/2017/KUSK; pravomoc ke zrušení takového závazného stanoviska ovšem soud na základě § 75 odst. 2 s. ř. s. nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, č. 1324/2007 Sb. NSS). Protože žalovaný závěry nezákonného závazného stanoviska jakožto podkladového rozhodnutí přejal do žalobou napadeného rozhodnutí, je i jeho rozhodnutí nezákonné.

[10] Co se týče opomenutí odborného vyjádření ze strany stavebního úřadu, krajský soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně zaslala stavebnímu úřadu ještě před ústním jednáním (a tedy v souladu s § 89 odst. 1 stavebního zákona) písemné námítky, v nichž odkazovala na *„odborné vyjádření k projektové dokumentaci zpracované dne 9. 1. 2017 Ing. M. E., které je nedílnou součástí těchto námitek“* a navrhovala, aby jej stavební úřad při svém rozhodování zohlednil. Pokud tedy stavební úřad ve svém rozhodnutí konstatoval, že se k odbornému vyjádření Ing. E. nemůže vyjádřit, neboť nebylo součástí námitek, nezakládá se jeho tvrzení na pravdě. Stavební úřad žalobkyní předložený důkaz patrně přehlédl, což však nic nemění na tom, že jej nezákonně opomenul, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud vytkl žalovanému další procesní pochybení (nepřihlédnutí k odbornému vyjádření Ing. J.), což mělo za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí.

pokračování

[11] K žalobním výtkám stran projektové dokumentace krajský soud uvedl, že stavební úřad musí v územním řízení posuzovat, zda projektová dokumentace obsahuje všechny údaje o umísťované stavbě nezbytné k tomu, aby mohl posoudit její vlivy na území a případně ji do území svým rozhodnutím umístit. Obsahem rozhodnutí o umístění stavby pak jsou dle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění vyhlášky č. 63/2013 Sb. (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) mimo jiné základní údaje o kapacitě stavby [odst. 1 písm. e)] a podmínky, jimiž se zabezpečí napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu [odst. 2 písm. e)]. Soud na straně jedné souhlasil se žalovaným v tom, že k řešení otázky správnosti hydrotechnických výpočtů je primárně příslušný vodoprávní úřad, který také bude vydávat stavební povolení podle § 115 vodního zákona, v němž by měl mimo jiné posuzovat proveditelnost stavby v souladu s projektovou dokumentací, její provozuschopnost i bezproblémové napojení na navazující kanalizaci. Na straně druhé však soud dal za pravdu žalobkyni, že stavební úřad v územním rozhodnutí nemohl pominout, že stavba retenční kanalizace měla být napojena na stávající infrastrukturu, jejíž součástí byl kanalizační přivaděč, jehož technický stav byl historicky špatný. Jakkoli je pravdou, že stavba kanalizačního přivaděče jako taková nebyla předmětem územního řízení, neboť se jednalo o stavbu již umístěnou a provozovanou, v rámci posuzování, zda jsou splněny předpoklady pro umístění stavby retenční kanalizace a její napojení na technickou infrastrukturu, byl stavební úřad povinen stav kanalizačního přivaděče zohlednit. Stavební úřad se však napojením na technickou infrastrukturu ve svém rozhodnutí téměř nezabýval a nestanovil v něm žádné podmínky, jimiž by zabezpečil, že dojde k řádnému a veřejné zájmy neohrožujícímu napojení umísťované stavby na stávající úsek kanalizace. K námitce žalobkyně stavební úřad v rozhodnutí pouze konstatoval, že přívalové deště budou v retenční kanalizaci zadržovány a bude probíhat jejich „*pozdvolné vypouštění do opraveného kanalizačního přivaděče v objemech, které je kanalizační přivaděč schopen pojmout*“. Ani toto (značně nekonkrétní) tvrzení přitom nenašlo svůj odraz ve výroku územního rozhodnutí, neboť v něm v rozporu s § 9 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 503/2006 Sb. nejsou uvedeny základní údaje o kapacitě stavby retenční kanalizace (např. o maximálním objemu či průtoku vod vypouštěných do navazující kanalizace) a stejně tak v něm není stanovena žádná podmínka reagující na skutečnost, že napojení retenční kanalizace na technickou infrastrukturu bude možné pouze za předpokladu, že to umožní její technický stav a kapacita. Obsah územního rozhodnutí tak jednak neodpovídá § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a jednak z něj není zřejmé, zda stavební úřad posoudil soulad záměru stavebníka s požadavky na technickou infrastrukturu, jak bylo jeho povinností dle § 90 písm. d) stavebního zákona. Tato pochybení přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nenapravit.

[12] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že se k věci nevyjádřily všechny příslušné vodoprávní orgány. Konstatoval, že § 104 vodního zákona upravuje věcnou příslušnost vodoprávních úřadů, nikoli však jejich místní příslušnost. Obdobně (viz § 154 správního řádu) se proto uplatní obecná právní úprava obsažená v § 11 správního řádu. Protože stavba retenční kanalizace byla umísťovaná na pozemky spadající do územní působnosti několika vodoprávních úřadů, byla podle § 11 odst. 1 písm. c) správního řádu založena místní působnost všech z nich. Tento pozitivní kompetenční konflikt je tak třeba řešit v souladu s § 11 odst. 2 správního řádu. Protože je ze správního spisu patrné, že žádost

o vydání tzv. komplexního stanoviska ke stavebnímu záměru byla podána k Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru životního prostředí, který se k záměru vyjadřoval i v pozici vodoprávního úřadu (formou závazného stanoviska), byla podáním žádosti založena jeho místní příslušnost. Na tom, že ve spise absentuje závazné stanovisko jiného vodoprávního úřadu, tak soud neshledal ničeho nezákonného. V souvislosti s vypořádáním námitky žalobkyně, které soud nepřisvědčil, současně zmínil, že v usnesení žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. 017857/2016/KUSK, bylo rozhodováno o námitce podjatosti vznesené vůči Městskému úřadu Kralupy nad Vltavou jako celku v řízení o umístění stavby „*Rekonstrukce ČOV AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“, přičemž svým výrokem stěžovatel rozhodl o tom, že je z projednávání a rozhodování v řízení o umístění naposledy uvedené stavby vyloučen starosta města Kralupy nad Vltavou, pan Petr Holeček; důvodem pro vyloučení starosty z řízení bylo jeho aktivní zapojení ve sdružení Stop Letiště Vodochody. Poukázal na to, že v usnesení stěžovatel konstatoval existenci důvodného předpokladu, že u starosty města lze s ohledem na jeho poměr k věci pochybovat o jeho nepodjatosti ve všech věcech týkajících se staveb, které souvisí s Letištěm Vodochody; v tomto usnesení však nijak nerozhodl o tom, zda jsou podjaty i další úřední osoby činné ve správním řízení, a to též pokud jde o úřední osoby činné v dotčených orgánech, ačkoliv námitka systémové podjatosti již ze své povahy směřuje ve vztahu každé z úředních osob v zaměstnaneckém poměru k územnímu samosprávnému celku, jehož představitelem je uvedený starosta. V situaci, kdy žalovaný přisvědčil podjatosti starosty, nutně musel sám rozhodnout i o tom, zda jsou podjaty i úřední osoby činné v rámci městského úřadu. Krajský soud rovněž podotkl, že z řízení ve věci sp. zn. 46 A 186/2017, které se týkalo stavby „*Rekonstrukce ČOV AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“ je mu známo, že poté, co došlo k vyloučení Petra Holečka z projednávání a rozhodování předmětné věci, vydal žalovaný dne 7. 3. 2016 usnesení, jímž pověřil projednáním a rozhodnutím věci Městský úřad Neratovice, který vydal dne 7. 7. 2017 územní rozhodnutí, v němž vycházel ze stanovisek a vyjádření odborů Městského úřadu Kralupy nad Vltavou; je tak dle soudu patrné, že žalovaný postupuje nejednotným způsobem vůči různým zaměstnancům Městského úřadu Neratovice, aniž by pro to měl jasný podklad v podobě usnesení řešícího podjatost úředních osob, které by kromě podjatosti též osob činných v městském úřadu vysvětlovalo z hledisek relevantních pro závěr o podjatosti i takto různý přístup vůči úředním osobám stavebního úřadu a úřadů dalších (vodoprávního, ochrany přírody a krajiny aj.).

[13] Proti rozsudku krajského soudu podali kasační stížnost žalovaný i stavebník (osoba zúčastněná na řízení I).

[14] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 1. 2019, č. j. 5 As 3/2019 – 15, osobu zúčastněnou na řízení I) vyzval k zaplacení soudního poplatku podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, za kasační stížnost, neboť současně s podáním kasační stížnosti nebyl soudní poplatek uhrazen. Jelikož osoba zúčastněná na řízení I) soudní poplatek neuhradila, Nejvyšší správní soud tak výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. o zastavení řízení ve věci kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení I).

[15] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Tvrdí, že závazným stanoviskem ze dne 3. 5. 2017 potvrdil

pokračování

dotčený orgán napadené závazné stanovisko a k tomu navíc zdůraznil, že je třeba realizovat navrženou retenční kanalizaci co nejdříve. Stěžovatel připomněl uvedení kanalizačního sběrače do provozu dne 25. 8. 1966, jeho průběžnou kontrolu vodoprávním úřadem a následné uložení povinnosti stavebníku provést retenční kanalizaci s regulovaným odtokem. Pokud jde o výskyt návrhových dešťů, pak, podle platné ČSN normy 75 6101 z roku 2012, ve které není výslovně stanovena pro plochy letišť hodnota četnosti výpočtových dešťů, je v tabulce č. 4 doporučena četnost výskytu návrhových dešťů pro městská centra, území průmyslových a drobných provozů 1 x za 5 let, tj. periodicitu návrhových dešťů 0, 2. Na základě žádosti stavebníka stanovil vodoprávní úřad již dne 17. 3. 2014 navrhnout stavby v tomto území na intenzitu deště k 10-leté srážkové řadě ($p = 0,1$) na základě dat ČHMÚ, což je přísnější hodnota, než stanoví citovaná norma pro dané území. Možnost odchýlit se od tabulky 4 a stanovit přísnější periodicitu umožňuje bod 5.3.4.14 této ČSN normy např. v případě, že je stoka jediným odvodňovacím zařízením terénní sníženiny nebo v odvodňovaném území není vodní recipient, a dotčený orgán postupoval v souladu s touto možností. Nadto žalobkyně tuto námitku o nevhodně stanové návrhové době postavila na nepravdivém výchozím odborném údaji, když tvrdila, že pro lokalitu městská centra, průmyslová a komerční území platí desetiletý a nikoliv pětiletý výskyt návrhových dešťů. Dotčený orgán stěžovatele se s návrhem žalobkyně, jejíž požadavek na stanovení 100leté doby nebyl pro rozhodování správních orgánů zavazující, vypořádal včetně odkazu na doporučující právní úpravu – normu ČSN 756101. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 2 Afs 56/2010-133.

[16] Stěžovatel doplňuje, že dotčený orgán vycházel ze skutkového stavu, který byl doplněn o závěr kontroly České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 21. 2. 2017. Poukázal na to, že ČIŽP v závěru protokolu z kontroly potvrdila, že technický stav kanalizačního sběrače odpovídá informaci, kterou poskytl vlastník v lednu 2017, tzn., že vyhovující technický stav (nepropustnost) kanalizačního sběrače mimo úseku šachet Š 15 až Š 29 je zajištěn provedenou rekonstrukcí kanalizačního sběrače, a dále že nepropustnost sběrače byla ověřena provedenými zkouškami těsnosti a rovněž také kamerovými prohlídkami. Podle ČIŽP je vyřešení dostatečné kapacity kanalizačního sběrače podmiňováno vybudováním retenční kanalizace. Ve srovnání s doklady předkládanými žalobkyní, a tedy i odborným vyjádřením ze dne 9. 1. 2017 vycházejícím ze stavu kanalizačního sběrače zjištěného v r. 2016, se v případě podkladu ČIŽP jednalo o aktuální důkaz, vyhotovený přímo dozorujícím a tedy kompetentním orgánem, který svými zjištěními námitky žalobkyně vyvracel.

[17] K výtce krajského soudu, že dotčený orgán stěžovatele neměl při posuzování vyjít ze sdělení vodoprávního úřadu ze dne 17. března 2014, č. j. 100/12625/2014, stěžovatel uvedl, že soud tento právní názor opřel o to, že žádost, kterou dotčený orgán vyřídil, nepodal stavebník, tj. společnost AERO Vodochody AEROSPACE a.s., nýbrž společnost Letiště Vodochody a. s., u které nebylo doloženo právní nástupnictví k dotčeným pozemkům. Dotčený orgán nepovažoval za podstatné, kdo podal žádost o stanovení návrhové intenzity deště pro určitou lokalitu – zda se jedná o vlastníka pozemku či stavebníka. Požadavek krajského soudu, aby návrhový dešť byl stanoven pro stavby v dotčeném území, má stěžovatel za nedůvodný za situace, kdy stanovisko ze dne 17. 3. 2014 bylo vydáno pro účel, kterým bylo obecně odvodnění plochy území letiště Vodochody.

Záměr, který je řešený v tomto územním řízení, se přímo týká odvodnění části plochy letiště a patří do odvodňovacího systému, který kromě jiných záměrů řešených v jiných správních řízeních, bude souběžně přispívat ke kvalitnímu odvodnění území letiště Vodochody. Také ve stanovisku ze dne 17. 3. 2014 jsou retenční objekty, které jsou předmětem tohoto řízení, jako objekty odvodňovacích systémů výslovně zmíněny. Návrhová intenzita je stanovována ještě před zahájením projekčních prací a vodoprávní úřad při stanovení návrhové intenzity deště opatřením ze dne 17. 3. 2014, vycházel ze statistických údajů, které mu pro daný účel poskytl Český hydrometeorologický ústav (dále jen „ČHMÚ“) dne 28. 3. 2014 pro lokalitu Vodochody. Dle stěžovatele dotčený orgán vycházel ze zcela relevantních údajů, které odpovídaly skutečnosti, a které rozhodně nepřisvědčovaly žalobkyni v tom, že od r. 2014 mohlo dojít k dramatickým klimatickým změnám ve výskytu a intenzitě deště v dané oblasti. Předpoklad uvedený v rozsudku, a z toho vyplývající úsudek, že stanovisko dotčeného orgánu je nezákonné kvůli zastaralým údajům, není v rozsudku podepřen o konkrétní důkaz. Stěžovatel proto nepřisvědčuje tomu, že závazné stanovisko dotčeného orgánu je nezákonné a posouzení vnímá jako příliš formalistické.

[18] Stěžovatel popírá, že by se nedostatečně vypořádal s odbornými vyjádřeními zaslanými žalobkyní. Na námitky žalobkyně o nedostatečné kapacitě kanalizačního sběrače, kterého se právě týkalo předložené vyjádření ze dne 9. 1. 2017, podrobně reagoval ve svém předcházejícím textu rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel nikdy nespороval ani nezpochybňoval zjištěné problémy na odvodňovacím sběrači, které se ostatně prolínají celým správním spisem. Všechna odborná vyjádření spolu s odvoláním byla posouzena v odvolacím řízení cestou § 149 odst. 4 správního řádu. S těmito jednotlivými průběžnými měřeními a odbornými vyjádřeními autorizované osoby Ing. J. žalobkyně průběžně seznamovala přímo příslušný vodoprávní orgán, který se k záměru vyslovil jednoznačně kladně a jeho kladné stanovisko následně potvrdil dotčený orgán stěžovatele. K těmto dokladům stěžovatel ve svém rozhodnutí stanovisko zaujal. Stěžovatel ve vztahu k § 90 odst. písm. d) stavebního zákona, uvádí, že toto ustanovení nevyžaduje detailní a průběžné zkoumání stavu jednotlivých úseků technické infrastruktury, na kterou bude záměr napojován, navíc v situaci, kdy kanalizační přivaděč je podrobován průběžnými opravami a zkouškám, což žalobkyně ani nespороvala; proto také v rozhodnutí odkázal na aktuální výsledek kontroly odstraňovaných závad, kterou provedla ČIŽP místním ohledáním kanalizačního sběrače dne 21. 2. 2017 a závazně konstatovala, že technický stav (nepropustnost) kanalizačního sběrače mimo úsek plánované stavby, je zajištěn, přičemž tento závadný úsek je právě řešen umístěním retenční kanalizace. Vyjádřením znalce ze dne 1. 6. 2017 dle stěžovatele žalobkyně rozšiřovala své odvolací námitky o ještě další požadavky a výpočty v situaci, kdy budou dodrženy nebo budou naopak překročeny návrhové parametry, uplatňovala požadavky na výpočet průtoků a stavů ve vztahu k jejímu tvrzení, že se jedná o poddimenzované návrhové parametry apod. Toto odborné vyjádření ze dne 1. 6. 2017 je novým důkazem předloženým až v poslední fázi odvolacího řízení cestou § 36 odst. 3 správního řádu, stěžovatel tak jednal podle jeho názoru správně, když odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu.

[19] Stěžovatel je názoru, že byly v míře dostačující pro územní řízení posuzovány požadavky na technickou infrastrukturu dle § 90 písm. d) stavebního zákona. Součástí územního rozhodnutí pro retenční kanalizaci je projektová dokumentace, která řeší

pokračování

regulované vypouštění odpadních vod a obsahuje řešení, aby celkový odtok veškerých vod z areálu závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s. a stávající letištní plochy příslušející k povodí Vltavy nepřekročil kapacitní průtok opraveného přivaděče do Vltavy. Stěžovatel na tuto projektovou dokumentaci odkázal, přičemž odvodnění se týkalo pouze stávajících staveb areálu v území a stávajících ploch, přičemž umísťovaný záměr neřeší odvádění žádné nové plochy ani stavby, vše při zachování stejného objemu průtoku kanalizačního sběrače. Prvoinstanční vodoprávní orgán ve svém stanovisku ze dne 4. 11. 2016, č. j. 100/59323/2016, které vydal na základě posouzení dokumentace zpracované k územnímu řízení, současně a závazně stanovil, pro navazující vodoprávní projednání, že je nezbytné předložit vodoprávnímu orgánu projektovou dokumentaci, jejímž autorem bude oprávněný projektant pro vodohospodářské stavby, a která bude splňovat veškeré požadavky uvedené ve vyhlášce č. 432/2001 Sb. pro hospodářské stavby v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb. Druhově obdobné námitky týkající se hydrotechnických propočtů ve vztahu k napojení na technickou infrastrukturu budou podrobovány zkoumání rovněž v navazujícím stavebním řízení, což odpovídá podmínce č. 6, kterou stavební úřad zařadil do územního rozhodnutí, kde je závazně stanoveno, že další stupeň projektové dokumentace bude vodoprávně projednán s Městským úřadem Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odbor životního prostředí. Tato podmínka je závazná pro stavební řízení. Stejný dotčený orgán uložil rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016, č. j. 100/50300/2016, vlastníku stavby provést retenční kanalizaci s regulovaným odtokem tak, aby kapacitní průtok kanalizace zaústěné do Vltavy nebyl překročen a současně požadoval k žádosti o povolení stavby retenční kanalizace předložit oponentní posudek zaměřený na hydrotechnickou situaci výpočtů. V § 90 písm. d) stavebního zákona není stanoveno, jakou intenzitou a v jaké míře je nutné zohlednit stav technické infrastruktury, a stěžovatel je názoru, že v územním řízení vycházel ze skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu pro závěr, že záměr žadatele je v souladu s požadavky na technickou infrastrukturu

[20] K otázce systémové podjatosti a k výtkám krajského soudu o pochybeních, ke kterým mělo dojít při posuzování systémové podjatosti, stěžovatel uvádí, že v rámci tohoto správního řízení, ve kterém byla umísťována stavba retenční kanalizace, nebylo o otázce systémové podjatosti vůbec rozhodováno. Právní názor uvedený v rozsudku krajského soudu, pokud jde o rozhodování o systémové podjatosti, není pro stěžovatele jednoznačný. Jestliže krajský soud měl na mysli to, že v řízení o umístění stavby retenční kanalizace má být rozhodováno o systémové podjatosti Městského úřadu Kralupy nad Vltavou jako celku, v tom případě stěžovatel považuje za nutné zdůraznit, že žádné řízení ve věci umístění stavby retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a.s. nebylo před Městským úřadem v Kralupech, stavebním úřadem ani zahájeno a ani vedeno, neboť žádost byla podána k Městskému úřadu v Klecanech. Vzhledem k tomu, že před Městským úřadem Kralupy neprobíhalo žádné správní řízení o umístění této retenční kanalizace, stěžovatel neshledává důvod, proč by měl o systémové podjatosti za dané situace rozhodovat. K tomu stěžovatel zdůrazňuje, že sama žalobkyně nikdy nezpochybňovala místní příslušnost stavebního úřadu v Klecanech, který vydával územní rozhodnutí pro retenční kanalizaci.

[21] Závěrem stěžovatel dodává, že o umístění stavby retenční kanalizace AERO Vodochody rozhodoval místně příslušný správní orgán, kterým byl Městský úřad v Klecanech, stavební úřad, který rovněž také podle obecného předpisu § 11 odst. 2

správního řádu, je orgánem, u kterého byla žádost o umístění retenční kanalizace podána. Stěžovatel je názoru, že krajský soud v těchto otázkách rozhodoval nad rámec uplatněných žalobních bodů, a ne v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., a také nad rámec koncentračních námitek, které žalobkyně uplatňovala v průběhu územního řízení, jestliže v rozsudku zpochybnil kompetenci stavebního úřadu v Klecanech a jestliže požaduje rozhodování o systémové podjatosti ve věci umístění stavby retenční kanalizace směrem k Městskému úřadu Kralupy nad Vltavou, u kterého nebylo územní řízení k retenční kanalizaci zahájeno ani vedeno.

[22] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že na rozdíl od stěžovatele považuje úvahu krajského soudu stran nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska dotčeného orgánu za zcela správnou a řádně odůvodněnou a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150. Oba správní orgány se dle žalobkyně spokojily s tím, že posouzení stavby z vodoprávního hlediska bylo přeneseno až do stavebního řízení, aniž by byly pro stavbu stanoveny z tohoto hlediska odpovídající podmínky již v rámci územního řízení. Přitom již v rámci územního řízení se musí posuzovat soulad s veřejnou infrastrukturou a již v územním řízení se musí zkoumat soulad s požadavky zvláštních právních předpisů, včetně vodního zákona. Dále uvedla, že pokud stěžovatel považuje za dostačující, že vodoprávní úřad v roce 2014 stanovil intenzitu návrhového deště obecně pro odvodnění plochy území letiště Vodochody, v tomto případě se nejednalo pouze o vyjádření, které se z formálního hlediska týkalo jiného záměru, ale za zásadní je potřeba považovat skutečnost, že sám Městský úřad Brandýs nad Labem ve svém dopisu ze dne 17. 3. 2014 výslovně uvádí, že neměl k dispozici žádná data, na základě kterých by mohl stanovit vhodnou návrhovou intenzitu a že vychází toliko z průměrného ročního úhrnu srážek dle dat ČHMÚ. Naproti tomu žalobkyně předložila v územním řízení odborné vyjádření (jímž se ovšem oba správní orgány nezákonně odmítly zabývat), které vycházelo z rozboru reálných dat ze srážkoměrné stanice v obci Zlončice, která se nachází cca 2,0 km od letištní plochy letiště Vodochody, přičemž zde probíhá měření jednodenních srážek již od roku 2011. Z rozboru těchto reálných dat jednoznačně vyplynulo, že od roku 2011 došlo minimálně 3x k dosažení nebo překročení úhrnu s pravděpodobností opakování jednou za 10 let, přičemž jedna z největších srážek nastala dne 17. 9. 2016, tedy několik let po zpracování uvedeného sdělení vodoprávního úřadu z roku 2014. Bylo tedy zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu, pokud stavební úřad i stěžovatel vyšel z „papírové“ intenzity, která byla vodoprávním úřadem stanovena před několika lety od stolu“, aniž by byla podložena reálnými daty a zcela opomenul odborný podklad, z něhož vyplývalo, že reálně dochází k překračování navrhovaného parametru. Uvedené sdělení z roku 2014 tedy nemohlo být použitelné pro územní řízení vedené o několik let později na specifický záměr retenční kanalizace, pokud navíc nevycházelo ze žádných relevantních dat ohledně vydatnosti srážek v předmětném území.

[23] K dalším kasačním námitkám stran opomenutí odborného vyjádření zdůrazňuje, že se stěžovatel s uvedenou argumentací nijak nevypořádal, stejně tak, jako byl tento odborný podklad zcela opomenut stavebním úřadem. Nejednalo se přitom o žádnou marginální námitku, ale o podklad, který z věcného hlediska zásadním způsobem zpochybňoval žadatelem navržené řešení záměru podle projektové dokumentace. Opomenutí důkazu předloženého žalobkyní zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí

pokračování

stavebního úřadu i žalovaného (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108) a krajský soud tedy postupoval zcela správně, pokud přistoupil ke zrušení napadených správních rozhodnutí.

[24] Argumentaci stěžovatele ohledně toho, proč se nezabýval odborným vyjádřením, které předložila v rámci odvolacího řízení, považuje za zcela nedůvodnou, neboť § 149 odst. 4 správního řádu upravuje postup při potvrzení nebo změně závazného stanoviska dotčeného orgánu jemu nadřízeným orgánem. Ze skutečnosti, že odvolací správní orgán má nadřízenému orgánu dotčeného orgánu zaslat odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků, ovšem nevyplývá, že by se odvolací orgán již dále nemusel tímto podkladem sám zabývat v rámci odůvodnění svého rozhodnutí. Navíc není zřejmé, jak mohlo být žalobkyní předložené odborné vyjádření legálně vypořádáno postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu, když potvrzující stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, Odbor životního prostředí a zemědělství, č. j. 058879/2017/KUSK, bylo vydáno dne 3. 5. 2017, tedy ještě před tím, než vůbec došlo k vydání odborného vyjádření. Uvedené vyjádření doplňovalo argumentaci již uplatněnou v odvolání, navíc bylo vyhotoveno až po skončení řízení před stavebním úřadem. Lze podotknout, že pokud by za těchto okolností nemohli účastníci řízení uvádět žádné nové skutečnosti či podklady, kterými by reagovali na nové podklady obsažené ve správním spisu, tak by možnost vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu postrádala jakýkoliv smysl.

[25] Žalobkyně zásadně nesouhlasí s uvedeným přístupem stěžovatele (i stavebního úřadu), který řešení podstatných otázek týkajících se souladu s požadavky na technickou infrastrukturu odsouvá až do stavebního řízení. O základní podobě záměru a o tom, zda vůbec může být do daného území (s ohledem na jeho limity) umístěn, se rozhoduje právě v územním řízení. Předmět stavebního řízení je naproti tomu značně omezenější a v zásadě by se měl omezovat na ověření, zda předložená dokumentace splňuje předepsané požadavky, a stanovení podmínek pro provádění stavby. Tomu odpovídá také zákonná koncentrace námitek dle § 114 odst. 2 stavebního zákona. V daném případě přitom byly vady hydrotechnických výpočtů zřejmé již z dokumentace pro územní řízení, což také žalobkyně v řízení namítala a dokládala odbornými podklady. Následné stavební řízení by přitom na této skutečnosti nemohlo nic změnit, neboť dokumentace pro stavební řízení musí vždy vycházet z toho, v jaké podobě byl záměr umístěn územním rozhodnutím (srov. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Uvedené žalobkyně ilustruje na nepravdivém tvrzení obsaženém v projektové dokumentaci k územnímu řízení, v níž se uvádí, že regulované množství vypouštěných vod z navržené retenční kanalizace je 100 l/s, přičemž průtok kanalizačního přivaděče odpovídá hodnotě 205 l/s. Jak však žalobkyně tvrdila v předchozím řízení a dokládala odbornými vyjádřeními, skutečná kapacita sběrače je pouze asi 30-50 l/s, jedná se tedy o kapacitu výrazně nižší, než s jakou počítala dokumentace předložená žadatelem. Výpočet kapacity navazující infrastruktury však nebyl součástí projektové dokumentace a její hodnota tak nebyla přezkoumatelná a kontrolovatelná. Z tohoto důvodu nebylo prokázáno, že po opravě bude dosaženo této kapacity předmětného úseku potrubí, když v současné době dochází k výtoku vody na terén i při průtoku cca 30-50 l/s, jak vyplývá z předmětných odborných vyjádření znalce. Stavební úřad ani stěžovatel se ovšem výše uvedenou námitkou ohledně nedostatečné

kapacity navazující infrastruktury věcně nezabývali. Krajský soud tedy dle žalobkyně postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že stavební úřad nemohl v územním řízení pominout, že umísťovaná stavba retenční kanalizace měla být napojena na stávající technickou infrastrukturu – kanalizační přivaděč – jehož technický stav byl špatný a jehož kapacita nedostačovala.

[26] K argumentaci krajského soudu v bodech 42 rozsudku, uvedla, že je ji nutno považovat za odůvodnění toliko *obiter dictum*, tedy nad rámec nosných důvodů rozsudku. Z tohoto důvodu nemůže případná nesprávnost právního názoru krajského soudu způsobit nezákonnost jeho rozsudku. Žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[27] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřily.

[28] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti podané stěžovatelem, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet nad rámec těchto námitek z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] V logice uspořádání kasačního přezkumu se musel zdejší soud nejdříve zabývat stěžovatelem uplatněnou námitkou vytýkající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[31] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

[32] Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení jeho nepřezkoumatelnosti. Z výroků napadeného rozsudku krajského soudu lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek neobsahuje výrok, který by byl vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti žalobní argumentace žalobkyně. Krajský soud v přezkoumávaném

pokračování

rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a poskytl podrobný návod, jak mají správní orgány napříště ve věci postupovat.

[33] Argumentuje-li stěžovatel tím, že krajský soud poukazoval na četnost extrémních klimatických jevů, které vedou ke změnám na statistických údajích o výskytu extrémních srážek v daném území, a tento předpoklad přitom v rozsudku není podepřen o konkrétní důkaz, pak Nejvyšší správní soud připomíná, že je nutno rozlišovat mezi skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti na straně jedné, a skutečnostmi známými obecně na straně druhé. Nejvyšší správní soud se již v minulosti ztotožnil s judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž u obecně známé skutečnosti je totiž již z její povahy nadbytečné, aby soud uváděl, jak se ji dozvěděl (usnesení NS ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 29 Cdo 748/2010). Naproti tomu aplikuje-li soud skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 - 129). V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že je-li změna klimatu předmětem společenského diskurzu, pak z toho vyplývající viditelné jevy, jako např. fakt, že v souvislosti se změnou teploty dochází i ke změnám objemu srážek, představují obecně známé skutečnosti a nelze po krajském soudu požadovat, aby prováděl jejich další dokazování.

[34] Podstatou kasačních námitek je, že stěžovatel nesouhlasí s konstatovanými nedostatky územního rozhodnutí o umístění stavby a na něj navazujícího rozhodnutí stěžovatele jako odvolacího orgánu. Stěžovatel v kasační stížnosti však v podstatné míře pouze doslovně opakuje svoji argumentaci ze správního řízení i z vyjádření k žalobě, s níž se již vypořádal krajský soud. Takto konstruované kasační námitky nejsou polemikou s právními závěry krajského soudu, ale spíše snahou o opakovaný přezkum rozhodnutí stěžovatele. Nejvyšší správní soud již na tomto místě předesílá, že se s posouzením krajského soudu ztotožňuje. Za této situace považuje za dostatečné pouze stručně shrnout, proč nejsou námitky stěžovatele důvodné, neboť všechny již byly stěžovateli vysvětleny krajským soudem. V čem krajský soud konkrétně pochybil ve svém právním či skutkovém hodnocení, stěžovatel nic konkrétního netvrdí.

[35] Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona postupují stavební úřady ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají pro vydání rozhodnutí podle stavebního zákona závazná stanoviska podle § 149 odst. 1 správního řádu. Jak vyplynulo ze spisu, v projednávané věci vydal Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odbor životního prostředí, dne 4. 11. 2016, č. j. 100/59323/2016, komplexní stanovisko ke stavbě „*Retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“, v jehož rámci se k tomuto stavebnímu záměru vyjadřoval jako vodoprávní úřad příslušný podle § 104 vodního zákona, přičemž uvedl, že „*další stupeň projektové dokumentace retenční kanalizace bude se zdejším odborem vodoprávně projednán*“. Krajskému soudu lze zcela přisvědčit v závěru, že závazné stanovisko neobsahovalo vůbec žádnou úvahu, z níž by bylo alespoň v obecné rovině zjištělné, jak vodoprávní úřad o vlivu záměru na stav povrchových či podzemních vod, tedy o otázce, kterou má v závazném stanovisku dle § 104 odst. 9 vodního zákona řešit, smýšlel. Uvedený nedostatek se snažil napravit nadřízený dotčený orgán stěžovatele, a to vnitřním sdělením ze dne 3. 5. 2017, v němž konstatoval

nedostatečnou kapacitu stávajícího sběrače a pro stanovení návrhové intenzity deště odkázal na dopis vodoprávního úřadu ze dne 17. 3. 2014, č. j. 100/12625/2014. Z textu dopisu je zřejmé, že se jednalo o sdělení vodoprávního úřadu na žádost letiště Vodochody, a. s., s tím, že vodoprávní úřad nemá k dispozici žádná data, na základě kterých by stanovil návrhový dešť pro území letiště Vodochody: „*v souladu s obecnými požadavky na návrh odvodňovacích systémů je v rámci návrhu nutné posoudit četnosti výskytu nežádoucích jevů, např. v podobě nadlimitních odtoků do recipientu, přetečení retenčních nádrží atd. což je možné pouze na základě posouzení dlouholetou srážkovou řadou.*“ Vodoprávní úřad tak sdělení uzavřel s tím, že je nutné navržený odvodňovací systém posoudit alespoň k 10-leté srážkové řadě na základě dat ČHMÚ. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že v případě dopisu vodoprávního úřadu se jednalo o více než tři roky staré sdělení ke zcela jinému územnímu řízení, navíc na základě odlišného žadatele. Oba správní orgány tak rezignovaly na posouzení stavby z vodoprávního hlediska. Nejvyšší správní soud tudíž zcela souhlasí s konstatováním nezákonnosti závazného stanoviska, které jakožto podkladové rozhodnutí způsobilo nezákonnost i žalobou napadeného rozhodnutí a krajský soud je tak po právu zrušil.

[36] V tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud za důležité upozornit na skutečnost, že dotčený orgán stěžovatele vydal interní sdělení, kterým aproboval postup vodoprávního úřadu, až poté, co na nedostatky závazného stanoviska poukazovala po zahájení územního řízení žalobkyně.

[37] Pro rekapitulaci Nejvyšší správní soud připomíná, jak probíhalo řízení před stavebním úřadem po vydání prvního závazného stanoviska vodoprávním úřadem. Stavebník požádal dne 10. 11. 2016 o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*Retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“ sestávající z několika stavebních objektů (retenční kanalizace, regulační šachty, gravitační kanalizace a rušené kanalizace). Z průvodní zprávy z října 2016, jež je součástí projektové dokumentace, se podává, že retenční kanalizace je navržena k zachycení řady dešťů o periodicitě $p = 0,1$, přičemž má být přes regulační šachtu s osazeným regulátorem průtoku vypouštěno takové množství vody, které bude kanalizační přivaděč po opravách schopen gravitačně převést v celé své navazující trase až do Vltavy. Stavební úřad oznámil dne 8. 12. 2016 zahájení územního řízení. Dne 16. 1. 2017 zaslala žalobkyně stavebnímu úřadu své námitky vůči stavebnímu záměru; v nich upozorňovala na poddimenzované parametry stavby a nesprávné výpočty kalkulující pouze s desetiletým deštěm. V této souvislosti odkazovala na odborné vyjádření ze dne 9. 1. 2017 zpracované Ing. M. J.. Dále uváděla, že projektová dokumentace počítá s dokončením oprav kanalizačního přivaděče, přestože výpočet kapacity navazující kanalizace a její hodnota je nepřezkoumatelná. Ve vztahu k závaznému stanovisku vodoprávního úřadu tvrdila, že v něm není řešena intenzita návrhového deště aplikovaná projektantem. Poukazovala i na absenci stanoviska Městského úřadu Kralupy nad Vltavou jakožto jednoho z dotčených vodoprávních úřadů. Dne 25. 1. 2017 stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby „*Retenční kanalizace závodu AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“. Další stupeň projektové dokumentace má být dle územního rozhodnutí vodoprávně projednán s Městským úřadem Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odborem životního prostředí. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad konstatoval, že stavební záměr řeší odvodnění stávajících ploch letiště a je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací. K odbornému stanovisku Ing. E., na něž

pokračování

žalobkyně poukazovala, uvedl, že se k němu nemůže vyjádřit, neboť nebylo nedílnou součástí námitek. Při posouzení namítané nedostatečné kapacity stavby uvedl, že kanalizační přivaděč, jenž je v nevyhovujícím stavebně-technickém stavu, není předmětem řízení. Navrhovaným záměrem nedochází k navýšení množství odváděných vod, ale k jejich zadržování a regulovanému odtoku. Účelem stavby dle stavebního úřadu není řešit nedostatečnou kapacitu kanalizačního přivaděče, ale zadržovat vody v území a regulovat jejich odtok do Vltavy. K absenci stanoviska Městského úřadu Kralupy nad Vltavou poznamenal, že se nejedná o námitku, kterou by obec jako účastník řízení mohla vznášet. Nad rámec toho podotkl, že starosta města Kralupy nad Vltavou byl vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci rekonstrukce čističky odpadních vod usnesením žalovaného ze dne 3. 2. 2016, v jehož závěru se uvádí, že lze pochybovat o nepodjatosti starosty ve věcech týkajících se staveb, jež souvisí s Letištěm Vodochody. Proto lze dle stavebního úřadu pochybovat o nepodjatosti všech úředníků daného územního samosprávného celku.

[38] Podle § 90 stavebního zákona správní orgány (stavební úřady) v územním řízení posuzují, *„zda je záměr žadatele v souladu*

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,*
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,*
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,*
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,*
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“*

[39] Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení mj. *„osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.“*

[40] Podle § 52 správního řádu jsou účastníci *„povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Nicméně i když správní orgán k navrženým důkazům nepřihlédne, musí se s nimi vždy velmi pečlivě vypořádat v odůvodnění a vysvětlit, proč návrhu účastníka nevyhověl, zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikuje a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě dospěl (přiměřeně náleze ÚS I. 729/2000 ze dne 8. 12. 2005). Jedná se o jeden z projevů zásady volného hodnocení důkazů, kdy správní orgán má možnost na základě zhodnocení neprovést účastníkem navržené důkazy, ale není to na jeho libovůli. Povinnost řádného odůvodňování správním orgánům potvrdilo i krajským soudem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48.

[41] V posuzovaném případě se stavební úřad předloženým odborným vyjádřením nezabýval vůbec. Uvedené pochybení nenapravil ani žalovaný, který pouze opravil jméno autora odborného vyjádření ze dne 9. 1. 2017 a dalšími odbornými vyjádřeními (ve spisu

jsou založena celkem 4 vyjádření znalce z průběhu roku 2016), předloženým žalobkyní v průběhu odvolacího řízení, se odmítl zabývat s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu.

[42] Dle Nejvyššího správního soudu odborná vyjádření předložená žalobkyní principiálně představují důvěryhodný a kvalifikovaný podklad pro rozhodnutí správního orgánu, přestože se nejedná o znalecké posudky ve smyslu § 56 správního řádu, ale o odborná vyjádření. Tato odborná vyjádření totiž nebyla vyžádána správním orgánem, nýbrž byla předložena účastníkem územního řízení, nicméně hodnotit lze je hodnotit jako jiný podklad pro rozhodnutí (jako listinný důkaz, ve smyslu § 50 odst. 2, případně § 52 věta druhá správního řádu). Nic to rovněž nemění na tom, že pouze důkazem tohoto druhu bylo možné prokazovat skutečnosti, ke kterým je zapotřebí specifických odborných znalostí, jimiž správní orgán nedisponuje (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113).

[43] Odborná vyjádřená předložená žalobkyní obsahují rozsáhlou fotodokumentaci zachycující prokazatelné stopy výtoku vody z šachty na terén v průběhu roku 2016 a upozornění na skutečnost, že kanalizační přivaděč není kapacitní na převádění sumy všech zaústěných předčištěných, průmyslových a dešťových vod z areálu stavebníka. Následné výtoky způsobují devastaci přírodního parku Dolní Povltaví a znečištění pozemků v k. ú. žalobkyně. Odborná vyjádření obsahovala rovněž exaktní data naměřeného úhrnu srážek ze srážkoměrné stanice.

[44] Správní řízení je založeno na zásadě legality a materiální pravdy (§§ 2, 3, 50 odst. 2, 3 správního řádu). Nelze tak přehlédnout povinnost správního orgánu dosáhnout takové úrovně zjištění stavu projednávané věci, o které nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pro naplnění této povinnosti musí správní orgán vycházet ze všech údajů a skutečností, které mohou ke správnému zjištění stavu věci přispět. Podklady pro takový postup si správní orgán zásadně opatřuje sám, čemuž neodporuje ani možnost připustit, aby některé podklady opatřil účastník řízení (§ 50 odst. 2 správního řádu). Návrhy účastníků není správní orgán vázán, musí se však se všemi návrhy vypořádat a stejně tak i s námitkami účastníků a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2012, č. j. 2 As 47/2011 – 107). Jestliže účastník vznese námitku a poskytne správnímu orgánu podklady, které relevanci tvrzení námitky podporují, musí být tato námitka vypořádána také s ohledem na uvedené podklady.

[45] Ze správního spisu je zcela zjevné, že žalobkyně po celou dobu správního řízení poukazovala na nedostatky projektové dokumentace, přičemž upozorňovala na to, že navržené stavební řešení retenční kanalizace je nedostatečné. Přestože správním orgánům poskytla hned několik odborných posudků, opřených o průzkum dotčených pozemků žalobkyně, které zpochybňovaly závěry vodoprávního úřadu a stěžovatele, tyto se postupem uvedeným výše rozhodly jakékoli snahy žalobkyně ignorovat. V takovém případě nelze považovat námitku za vypořádanou odkazem na více než dva roky starý přípis vodoprávního úřadu, jehož závěr je právě v daném směru předmětem pochybností. K řádnému vypořádání námitky žalobkyně bylo zapotřebí doplnit důkazní řízení třeba výsledkem znalce, případně důkazy, jejichž potřeba by z doplněného řízení vyplynula, a zjištění v odůvodnění rozhodnutí srozumitelně uvést. Teprve pak by bylo možné považovat uvedené námitky žalobkyně za vypořádané ve smyslu § 68 odst. 3 správního

pokračování

řádu.

[46] Krajský soud tedy existenci důvodu dle § 78 odst. 3 s. ř. s. pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a současně zrušení i rozhodnutí stavebního úřadu, konstatoval věcně správně. Vzhledem k uvedeným principům řízení podle správního řádu musí být řízení před správním orgánem v naznačeném směru doplněno, a teprve poté lze ve věci rozhodnout. V následujícím řízení je správní orgán vázán názorem krajského soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

[47] K námitkám stěžovatele stran podjatosti či příslušnosti stavebního úřadu je třeba konstatovat, že krajský soud předně v bodě 39 napadeného rozsudku žalobkyni nepřisvědčil v námitce, že se k věci nevyjadřovaly všechny příslušné dotčené vodoprávní úřady, přičemž vysvětlil, že § 104 vodního zákona upravuje věcnou působnost vodoprávních úřadů, nikoli jejich místní příslušnost. Pouze pro úplnost zcela nad rámec vypořádání této námítky se soud vyslovil rovněž k otázce vyloučení starosty města Kralupy nad Vltavou pana Petra Holečka pro řízení umístění stavby (v jiném řízení), a to z důvodu jeho poměru k věci – aktivního zapojení ve sdružení Stop Letiště Vodochody. Podotkl, že pokud správní orgány, které v nyní souzené věci vycházely z usnesení ze dne 3. 2. 2016, jež se týkalo jiného stavebního záměru, bez jakékoli vysvětlující úvahy uzavřely, že pokud je z rozhodování věcí týkajících se stavby Letiště Vodochody vyloučen starosta města, znamená to, že jsou ve věci stavby retenční kanalizace vyloučeni všichni zaměstnanci a odbory městského úřadu, je taková úvaha předčasná, neboť o podjatosti těchto osob nebylo výslovně stanoveným postupem rozhodnuto. Krajský soud pouze upozornil na to, že z řízení ve věci sp. zn. 46 A 186/2017, týkající se stavby „*Rekonstrukce ČOV AERO Vodochody AEROSPACE a. s.*“ je mu z úřední činnosti známo, že poté, co došlo k vyloučení starosty Petra Holečka z projednávání a rozhodování předmětné věci, vydal žalovaný dne 7. 3. 2016 usnesení, jímž pověřil projednáním a rozhodnutím věci Městský úřad Neratovice, který vydal dne 7. 7. 2017 územní rozhodnutí, v němž vycházel ze stanovisek a vyjádření odborů Městského úřadu Kralupy nad Vltavou. Poukázal tedy na to, že stěžovatel postupuje nejednotným způsobem, aniž by pro to měl jasný podklad v podobě usnesení řešícího podjatost úředních osob, které by kromě podjatosti též osob činných v městském úřadu vysvětlovalo z hledisek relevantních pro závěr o podjatosti i takto různý přístup vůči úředním osobám stavebního úřadu a úřadů dalších (vodoprávního, ochrany přírody a krajiny aj.).

[48] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že námitky v tomto směru žalobkyně ani ve správním řízení ani v žalobě nevznesla; krajský soud tedy v těchto závěrech vybočil z rámce § 75 odst. 2 s. ř. s. Důvody nezákonnosti, jež vedly ke zrušení správních rozhodnutí, a jimiž je stavební úřad, potažmo stěžovatel vázán, jednoznačně krajský soud specifikoval již v bodě 27 napadeného rozsudku. Zmíněné připomínky krajského soudu tak stojí zcela odděleně od nosných důvodů, pro které byla správní rozhodnutí ve věci samé zrušena a nemají vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud v závazném právním názoru zjevně popsal vady správního řízení, přičemž uložil stavebnímu úřadu, aby posoudil záměr stavebníka z hledisek stanovených zákonem; přitom dojde-li k závěru, že stavbu lze umístit, je povinen vydat o tom územní rozhodnutí, jehož výrok bude v souladu se zákonem i s prováděcími vyhláškami; v odůvodnění územního rozhodnutí je stavební úřad povinen vypořádat námitky účastníků i jejich

důkazní návrhy tak, aby bylo patrné, jak o námitkách smýšlel a jaká zjištění a závěry vyvodil z důkazů, eventuálně proč důkazním návrhům nevyhověl.

[49] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně, jeho závěry vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu a v právních úvahách krajský soud nikterak nevybočil z platné právní úpravy ani z judikatury správních soudů; jeho rozhodnutí z hlediska zákona zcela ob stojí. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[50] Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s), spočívající v jednom úkonu právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti). Náklady tedy činí částka 3.100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.] a částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3.400 Kč. Z podkladů ve spise Nejvyšší správní soud zjistil, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se tak zvyšuje o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a celkem činí 4114 Kč. Stěžovateli proto bylo uloženo zaplatit žalobci tuto částku na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupce Mgr. Ludka Šikoly v přiměřené lhůtě 30 dnů.

[51] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil žádnou povinnost. Ze spisové dokumentace rovněž nevyplývá, že by osobám zúčastněným na řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti vznikly nějaké náklady, a že by důvody zvláštního zřetele hodné odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení.

[52] Vzhledem k tomu, že řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) bylo zastaveno, dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu